

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστὸν καὶ πρῶτον ἀπαριθμούντες χρόνον
ἔβρουσμεν καὶ πάλιν ἰσὴν γῆν τῶν Ἰαρθενάνων.

Ἐστὸ χίλια καὶ ἑνῆκκόσια δεκάεξ
κανέναι δὲν γνωρίζει τί θὰ τρέξῃ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸςθεμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνον—δὲ καὶ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ἔξνα ὁμοῦ μέρη—δέ καὶ φράγκα καὶ ἑστὸ χέρι.

Εἰς γνώσιν φέρομεν παντὶ σεμνοῦσιν τοσέτη
ὅτι κολοῦμεν σώματα «Ρωμοῦ» ἀνελλιπῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, καὶ ἕστος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρῶνῃ δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Τοῦ Γενάρη μας τριάντα,
ἀπραξία κατὰ πάντα.

Ποῦντος χίλια καὶ τρακόσια, πρὸςθεός καὶ ἔξηνηταεπτά,
βάλλτε ῥίγανῃ ἑστὰ δίκην, πᾶν γράμμα καὶ τὰ γράπτά.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθέναις νέτος σκετός.**

Καλῶς μᾶς ἤλθεσ πάλι
μέσα ἑστὸ τόσο χαλί
νὰ σκοῦζης ὀλοένα.

Ἦρη μὲ γάλη λύπη
ὡς ἔμαθα πῶς γρίππη
ἐπρόσβαλε καὶ σένα.

Ἦμου ἀμφλουεντζάτος
ἑστὰς κρίσις τὰς ἀγρίας,
ποῦ μᾶς παγόνου τρόμοι.

Μὰ τῶν Ρωμηῶν τὸ κράτος
πρὸς ἔρμον σωτηρίας
λαμπρὸν οὐροδρομαί.

Τὸ βρῖσκω τρομερὸ
ὡς τὸ θύτον τὸν καιρὸ,
καυμένη Περικλέτο.

Νάσκι κλειστός ἑστὸ σπῆτι,
καὶ νῆχης καὶ μὴ μύτη
ὡς εἶδος κλαρινέτο.

Π.—

Ἔρπεσ, παπαγάλο,
θανατικὸ μέγало
καὶ στοὺς τρανοὺς τοὺς πάνυ.

Μὲς ἑστῆς καταστροφῆς
θερίζει κορυφαῖς
τοῦ Χάρου τὸ δρεπάνι.

Τώρα πιά τὸν Θεοτόκη δὲν θὰ γλυκοτραγουδῆς,
μὰ θαμμένο ἑστῆς Δουκάδες τῆς Κερκύρας θὰ τὸν ἔδῃς.

Ἔσθουσε καὶ τοῦ Κορφιᾶτη
τὸ σπιθόβολο τὸ μάτι,
ἔσθου ἕνας πρῶτος νοῦς
μέσ' στοὺς χρόνους τοὺς δεινοῦς.

Μὴ θερμὸν, μὲ θάλλον γήρας
ἔσθουσε καὶ τῆς Κερκύρας
τὸ καμαρωτὸ βλαστάρι,
ποῦχε μὴ περίσσια χάρι.

Μέσα ἑστὰς παρούσας κρίσις
καὶ ἑστῆν κοσμογαλασίᾳ
ἔσως πρὶν δὲν θ' ἀντικρύσης
τὴν κομψὴν κορμιοστασίᾳ.

Μὴ ζῆγῆς τὸν Θεοτόκη ὡς καὶ πρῶτα ζωντανό,
μὲ πικρὰ τραγοῦδιᾳ λύρας
στοὺς Δουκάδες τῆς Κερκύρας
μνήμα ζῆγῆσε τρανό.

Σύ, που κλαίς σάν τήν Κασάνδρα,
τὸν ἐπιφανή τὸν ἄνδρα
κλάψε τον μαζί μ' ἐμένα,
κι' ἐνθυμήσου περασμένα.

Τί πικρὸς ἀλήθεια θρήνος!..
πάν τὰ χρόνια τὰ παλιὰ,
ποῦχε σύμβολο κι' ἐκείνος
τοῦ Τρικοῦπη τὴν ἐλγά.

Χρόνια ἔπερασαν και πᾶνε,
μὰ δὲν βλέπεις νὰ σκορπᾶνε
φύλλα τῆς ἐλγάς ἐκείνης.

Ποῦδιναν παρηγοριά
μέσ' στὴν θλίψη τὴν βαρκεῖα
πολυδάκρυτης εἰρήνης.

Κλάψε μὲ μιὰ λύρα θρήνου
τὸν διάδοχον ἐκείνου
μέσ' στῆς γῆς τὴν ἀγκαλιά.

Κλάψε τον μὲ πόνου ρίμα,
κι' ἐνθυμοῦ σ' αὐτοῦ τὸ μνήμα
τοῦ Τρικοῦπη τὴν ἐλγά.

Τὴν ἐλγά, ποῦ μιὰν ἡμέρα
ἔγινε τρανὴ φοβέρα
τῶν δημίων, τῶν τυράννων.

Κι' ἔσταφαν δαφνῶν κλωνάρια
ζηλεμμένα παλληκάρια
νίκης, δόξης, και παιάνων.

Τὴν ἐλγά τὴν νικηφόρα,
ποῦ τὴν εἶδε κόσμος τώρα
σ' ἓνα χέρι στιβαρό.

Κι' ἡ θεά, ποῦ δόρυ πάλλει,
τὴν χαιρέτησε και πάλι
σύμβολό μας ἱερό.

Μὰ κλάψε κι' ἄλλον μας τρανὸ
και κορυφή μας ἄλλη...
τώρα δὲν θάδερης ζωντανὸ
και τὸν Μαυρομγάλη.

Κι' αὐτὸς ἐργάτης δράσεως
και μὲ πατριδὸς πόνου
μέσα σ' ἐπαναστάσεως
πολυταράχου χρόνο.

Ὅπως μεγάλ' ἡ φήμη του,
κλαίει πικρά κι' ἡ Μάνη
πλέκοντας γιὰ τὴν μνήμη του
ἀντάξιο στεφάνι.

Ὅσο κι' ἂν περνοῦν οἱ χρόνια,
μὰ ποτέ σου μὴ λησμονεῖ
τὰς θυσίας ἐργατῶν
κι' ὑπερόχων πολιτῶν.

Κόπους και θυσίας τίμα,
και' στοὺς χρόνους τοὺς θειοῦς
στέφε πάντα και τὸ μνήμα
καθενὸς ἐπιφανοῦς.

Κι' ἂν τὰ μίσση, κι' ἂν τὰ πάθη,
κι' ἂν οἱ πόλεμοι τοῦ κόσμου
σ' ἔκαναν νὰ χάσης, φῶς μου,
και ταῦτά και τὸ καλάθι.

Ὅμως πάντοτε συχώρα,
μὴ σὰ θίγη μήτε τώρα
τῶν παθῶν ἡ τρικυμία.

Κι' ἄς προσφέρωμεν κι' ἔμεις
θυμιάματα τιμῆς
σὲ περιφανὴ μνημεία.

Μὴ ποτέ σου λησμονῆς
πεθαμμένους σκαπανεῖς,
και νοθρὸς μὴν ἀδρανῆς.

Δίχως πάθος, δίχως φόβον,
τίμα περασμένων χρόνων
κάθε πρῶτον σκαπανέα.

Σὰν δὲν θέλῃς, βρὲ τσολιὰ,
νὰ κυττάξῃς τὰ παλιὰ,
πῶς θὰ κρίνῃς γιὰ τὰ νέα;

Μὴ ποτέ σου φεραθῆς
πῶς μὲ κάποιον ἔχεις πάθος,
κι' ἄς ἀνερευνᾶ καθεὶς
ἓνα κι' ἄλλο κατὰ βάθος.

Και σὲ χρόνους εὐτυχεῖς
τῆς ἀρχαίας ἐποχῆς
μὴν ξεχᾶς τὰ ρομπελιά,
τῶν κομματῶν τὰ τσιμπούρια...
σὰν δὲν γίνουν τὰ παλιὰ
πῶς θὰ γίνουν τὰ καινούρια;

Κι' ἂν καὶ τώρα, κουφαηθόνι,
ἕνας κι' ἄλλος βεβαιώνη
πῶς κυττάει τὸ παλῆθ
νὰ γυρίζῃ ρεμπελίε.

Μὰ γιὰ τοῦτο, Φασουλῆ,
μὴ κανεῖς θλιμμένος ἔστω,
καὶ γι' αὐτὸ μὲτ' ὅδ' πολὺ
θὰ φωνάζῃς: Θεὸς ἄσχωρῆστο.

Εἶναι μπόρα, βρὲ φραφούτη,
κι' ἔπως ἢ πολλαῖς καὶ τούτῃ
φαίνεται πῶς θὰ περάσῃ.

Μὴ πικρὰ κανεῖς οἰμόδεγῃ,
κι' ἂν πολλῆς νηστείας δόξῃ
τὸ Ρωμαῖκο θὰ δράσῃ.

Καὶ θὰ πάψῃς νάσαι τάβλα
καὶ θὰ παίξῃς τὰ βιολιά,
καὶ θὰ βάλῃς πάλι παύλα
καὶ τελεία στὰ παληρά,
ποὺ κεφάλια κεχηναῖα
θέλουν νὰ τὰ κάνουν νέα.

B.

Φ. — Κι' ἄν σκυφτὸς ἀναδιφῶ χρόνων παληθῶν γραφαῖς
καὶ κλαίω, Περικλέτο μου, χαμέναις πορυφαῖς.
Μὰ κλαίω, καὶ τὸν Θέμο μας, τὸν Ἄννινο τὸν φιλο,
ὅπου σὲ λῶδες ζωνταναῖς κι' ἀθαναταῖς μὰς ἄφησε,
καὶ πρῶτο τὸ κονδύλι του μὲς' ὅτου Ρωμηοῦ τὸ φύλλο
μὲ ναργιλέ γιαβάσικο κι' ἔμένα μ' ἔζωγράφησε.

Κλαίω σὲ τοῦτο τὴν θανή
φιλο κι' ἀγαπητὸ μου,
κλαίω τὴν τέγγνη τὴν τρανή
χαριτωμένου Μάμου.

Καὶ κάποια Μούσα, ποὺ γελᾷ,
τεχνίτη σταφανόνει,
ὅπου μὰς ἔλεγε πολλὰ
μια γραμμὴ του μόνῃ.

Ἦχει σὲ κόσμουπραχικό
τὸ γέλογο τὸ σαυρικὸ,
κι' ὁ σαρκασμὸς κι' ἡ χλευσὴ.

Κι' αὐτὴ σὲ ζῶντας καὶ νεκροὺς
καὶ σὲ μεγάλους καὶ μικροὺς
βαρραῖς πῶς βασιλεύει.

Ὅμως τώρα φιλαττέ μου,
λέγε περὶ τοῦ πολέμου
σὲ ποῦ βρίσκεται σημεῖο.

Ὁδὸ μὴν' πές μου, φουκαρά,
ἂν θὰ φέρον καὶ παρὰ
μὲς' ὅτ' Ἰκερικό Ταμείο.

Π.

Μάθε, φίλε Φασουλῆ,
πῶς συνήλθε κι' ἡ Βουλῆ,
κι' ἔγιν' ἐπὶ τέλους σῶμα.

Πλὴν ἀντίπαλος κανεῖς
ξένος κἂν ὁμογενής
μ' ἄλλῃ γνώμῃ, μ' ἄλλο χρώμα.

Ὅλοι τώρα, Φασουλῆ μου, σὲ πολέμῳ ἐποχῇ,
ποὺ μὰς τρώει τὸ σκελέτι,
ἔγινῃκαν ἄρον ἄρον ἕνα σῶμα, μὴ ψυχῇ,
κι' ὅλοι πᾶμ μὲ τὸ Ντοβλέτι.

Τοὺς κυρίους Βουλευτὰς
σὲ μὴ στρουγγα τοὺς κυττάς,
ἔνωμένους τοὺς ὁμῶδ,
βλέπω καὶ τὸν ἀχαμιεὺ
καὶ τὸν χοντροκοίλαρο,
ὅλοι μὲ τὴν Πύλαρο.

Ψάλε τους καὶ σὺ βρὲ τέρας,
πλημμυροῦν ἀπὸ πατέρας
τῆς Βουλῆς οἱ νεοὶ θῶκοι.

Καὶ τοῦ κράτους ἡ κυρία
ἔδωσε τὴν Προεδρεία
στὸν Μικὲ τὸν Θεοτόκη.

Κι' ὁ Μικὲς τοὺς ἀπαντᾷ: σὰς εὐχαριστῶ πολὺ,
ἀλλ' ἔγωμαι γέρος πᾶ καὶ δὲν κάνω γιὰ Βουλῆ.
Δὲν ἔμπορὼ νὰ ἐσφωνίζω καὶ κουδούνια νὰ σημαίνω,
δέχομαι τὴν Προεδρεία, μὰ ὅτῃν Κέρκυρα νὰ μένω.

Καὶ τῶν γερόντων ὁ χορὸς
κι' ὁ Γούναρης ὁ νεαρὸς
κατῆστραπτε κι' ἔδροντα.

Κι' ἔλεγα φλόαροι πολλοὶ
πῶς τώρα θάχωμε Βουλῆ
μὲ Πρέεδρον ἀπόντα.

Τέτοια ποὺ λές, ἀγαπητέ,
συνέβησαν σπουδαία,
κι' ἦλθαν καὶ Τοῦρκοι Βουλευταὶ
μὲ φρόνημα κι' ἰδέα.

Κι' ἂν θέλουν κατὰ Σύνταγμα νάχουν καλὰ καὶ σόνει
Πρέεδρον μέσα' στὴ Βουλῆ,
ἔμπορουν νὰ κάνουν τὸν Ἄλῃ,
τὸν Μουσταφά, τὸν Ἰμβραήμ, καὶ τὸν Ὀμπὲρ Βρυώνη.

Χαιρέτα Βουλευτῶν μορφαῖς,
καὶ τώρα, κίτρινιάρη,
γύρνα τὴν ράχη σου νὰ φᾶς
τὸ τακτικὸ σπηλιάρι.

